

Cirkulärnr: 1992:176
Diariernr: 1992:3085
Handläggare: Göran Söderlöf
Avdsek: KEP Förh
Datum: 1992-11-25
Mottagare: Personalorganet
Rubrik: Arbetsdomstolens dom nr 111/92 där frågan gällde om landstinget i Kalmar län haft rätt att omplacera fyra vårdarinnor som arbetat på en gruppbostad för psykiskt utvecklingsstörda
Bilagor: AD:s dom nr 111/92

Personalpolitik 1992-2:40 Nyckelord: AD

Arbetsdomstolens dom där frågan gällde om Landstinget i Kalmar län haft rätt att omplacera fyra vårdarinnor som arbetat på en gruppbostad för psykiskt utvecklingsstörda

Arbetsdomstolens dom nr 111/92 bilägges.

BAKGRUND

Vid en inspektion som gjordes av en enhet för gruppbostäder för psykiskt utvecklingsstörda i Mörbylånga konstaterade vårdchefen vid landstingets social- och omsorgsförvaltning att enhetens bostäder var i oacceptabelt skick och att vårdarinnorna brustit i sitt ansvar för omvårdnaden av de omsorgstagare som bodde på enheten. Landstinget ansåg redan vid det här tillfället att det fanns tillräckliga skäl att omplacera en av vårdarinnorna. Någon omplacering kom dock inte till stånd vid den här tidpunkten.

För att komma tillrätta med omvårdnadsproblemen kom landstinget och vårdarinnornas fackliga organisation, Svenska Kommunalarbetareförbundet, överens om att genomföra ett projekt som bl a skulle innefatta handledningsinsatser. Projektet pågick i knappt ett år men ledde enligt landstinget inte till någon förbättring. Med hänsyn till de boendes rätt att få bra vård fattade landstinget då beslut med stöd av AB 89 § 6 om omplacering av samtliga fyra vårdarinnor till andra vårdarinnetjänster i Mörbylånga.

Svenska Kommunalarbetareförbundet gjorde gällande att det inte förelåg någon misskötsamhet från vårdarinnornas sida. Förbundet menade att det inte funnits välgående skäl för omplaceringarna och att landstinget brutit mot kollektivavtalet. Kommunal yrkade skadestånd för brott mot kollektivavtal.

ARBETSDOMSTOLEN

Arbetsdomstolen gjorde en avvägning mellan arbetsgivarens intresse att inom ramen för sin arbetsledningsrätt organisera arbetskraften på ett lämpligt sätt och arbetstagarnas intresse av att inte behöva förflyttas mot sin vilja. I sin bedömning, som inte var enhetlig men som utföll till landstingets fördel, pekade domstolen på att landstinget haft ansvaret för omsorgen av psykiskt utvecklingsstörda, att det förelåg brister i omsorgen och att landstinget prövat andra mindre ingripande åtgärder men att dessa inte gett åsyftat resultat.

Domstolen angav också att en förflyttning av hela personalgruppen var motiverad eftersom hela enhetens arbetsätt behövde förändras.

Mot argumenten för omplaceringarna pekade domstolen på olägenheten för vårdarinnorna att lämna den tidigare arbetsgemenskapen och komma till nya arbetsplatser. Dessutom kan deras arbetstider också ha förändrats i viss mån.

Vid en samlad bedömning fann arbetsdomstolen att arbetsgivarens intresse av att ordna förhållandena på ett sådant sätt att skyldigheten att bereda omsorg kunde fullgöras måste

tillmätas en sådan vikt att landstinget fick anses ha haft vägande skäl i kollektivavtalets mening för åtgärden att förflytta vårdarinnorna.

KOMMENTAR

Domen är ytterligare ett bidrag till AD:s tolkning av frågan om vad som skall anses vara vägande skäl för förflyttning enligt AB 89 § 6. AD:s motivering i domskälen följer också samma mönster som i tidigare avgöranden dvs en förflyttning får inte grundas på godtycke utan skall vara föranledd av verksamhetens krav och att en avvägning också måste göras mellan arbetsgivarens och arbetstagarens intresse (jämför AD 1983 nr 174, 1984 nr 114, 1987 nr 18 och AD 1991 nr 72).

Frågor angående detta cirkulär besvaras av Gunnar Bergström, Landstingsförbundets arbetsrättsenhet samt Marianne Hörding, Per Reinolf och Göran Söderlöf.

SVENSKA KOMMUNFÖRBUNDET
Kommunalekonomi och Personalpolitik
Förhandlingssektionen

Markus Gustafsson

Göran Söderlöf